

Δυο μήνες μετά τις εκλογές η αμηχανία του ΣΥΡΙΖΑ είναι έκδηλη. Η στρατηγική της ηγεσίας του -ανατροπή της λιτότητας εντός ευρωζώνης- κατέρρευσε, όπως ήταν αναμενόμενο. Το οικονομικό του επιτελείο είχε αποδείξει, αγκιστρωμένο σ' έναν ευφάνταστο «ευρωπαϊσμό» και ξοδεύοντας πολύ μελάνι για να στηρίξει μια συστηματική παρανόηση της πραγματικότητας, ότι τα δάνεια (καλά) και το ευρώ (καλό) μπορούσαν δήθεν να ξεχωρίσουν από τα Μνημόνια (κακά), και ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση, η δημοκρατική Ευρώπη των λαών, θα εκδήλωνε τα φιλάνθρωπα ένστικτά της μόλις τής έδειχναν το σωστό οι κατάλληλοι άνθρωποι. Χρειάζοταν πειθώς όχι σύγκρουση. Αλλά στο Γιούρογκρουπ η επιχείρηση Τόλμη και Γοητεία απέτυχε, προσγειώνοντάς μας στη σκληρή πραγματικότητα. Το λεηλατημένο και χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα κρατιέται στο χείλος του γκρεμού κρεμασμένο από τις έκτακτες πιστώσεις του ΕΛΑ, που μπορούν να κοπούν ανά πάσα στιγμή. Τον περασμένο Ιανουάριο δυο συστημικές τράπεζες είχαν διστακτικά ζητήσει 5 δισ. Σχεδόν στα κρυφά τα ποσά αυξάνονταν, «για να μη δημιουργηθεί πανικός στην αγορά», και ήδη το όριο για τις τέσσερις συστημικές τράπεζες έχει ανέβει στα 71 δισ. Η κυβέρνηση δεν έχει ευρώ για να πληρώσει τις ερχόμενες εβδομάδες δανειστές, μισθούς και συντάξεις. Έβαλε χέρι στα αποθεματικά δήμων και ταμείων, ακόμη και στα επιδόματα των ανέργων, και ανέστειλε πληρωμές στα νοσοκομεία, τσακίζοντάς τα, αλλά και πάλι δεν πρόκειται να βρει τα σχεδόν 30 δισ. που ζητούν οι δανειστές μέχρι τον Αύγουστο.

Οι από μηχανής θεοί και οι σανίδες σωτηρίας που ονειρεύονταν οι δήθεν μαρξιστές οικονομολόγοι του ΣΥΡΙΖΑ δεν εμφανίζονται. Ακόμη και ο πολυθρύλητος συμβιβασμός αποδεικνύεται ανέφικτος, όπως είχε τονίσει προ πολλού η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Οι «εταίροι» δεν ελαφρύνουν τα Μνημόνια όχι 30%, αλλά ούτε 3%. Απλώς ο Γιουνκέρ υπόσχεται αόριστα μέχρι δυο δισ., με άλλα λόγια ότι θα χρηματοδοτήσει ανθρωπιστικές δράσεις περίπου ισοδύναμες εκείνων του αείμνηστου Προγράμματος της Θεσσαλονίκης, προκειμένου, εννοείται, να συγχωρεθεί η τρόικα για την καταστροφή και να παρουσιαστεί σαν πονόψυχη εγγυήτρια της κοινωνικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ. Εφόσον βέβαια η κυβέρνηση παραχωρήσει το μείζον, δηλαδή τη συνέχιση της μνημονιακής πολιτικής. Αλλά τώρα με περισσότερα συσσίτια.

Το δίλημμα προβάλλει καθαρά: στάση πληρωμών στους δανειστές και γκρέξιτ ή υποταγή στην τρόικα, δηλαδή πρώτα «δομικές μεταρρυθμίσεις» κι επιστροφή των τροϊκανών στα υπουργεία έναντι νέων δανείων για να πληρωθούν τα παλιά. Δίλημμα σκληρό.

Η σύγκρουση, για την οποία ο ΣΥΡΙΖΑ κάθε άλλο παρά προετοίμασε τον κόσμο όλον αυτό τον καιρό, απαιτεί γερό στομάχι. Η υποταγή, όσο κι αν καλλωπίζεται επικοινωνιακά, αναπόφευκτα θα διαλύσει την ασταθή συμμαχία που τον στηρίζει σήμερα.

Κάθε μέρα που περνά με άπραγη την κυβέρνηση, το ρευστό στερεύει και το ηθικό πλεονέκτημα που απολαμβάνει εξατμίζεται. Ο χρόνος δουλεύει για τους καπιταλιστές και η κυβέρνηση έχασε ήδη δυο μήνες. Δεν επέβαλε καν περιορισμούς στην κίνηση κεφαλαίων, που ακόμη και ο Ντάισελμπλουμ εκθείασε. Δύσκολα θα μακροημερεύσει, αν αναλάβει φοροεισπράκτορας της Μέρκελ. Κάποιοι ελπίζουν ν' αποκτήσει νομιμοποίηση κατοχυρώνοντας ελευθερίες και δικαιώματα που έπληξαν οι προηγούμενοι σουλτάνοι,

ακόμη κι αν υποκύψει στους δανειστές.

Η αλήθεια είναι όμως ότι τα σημερινά επίπεδα ανισότητας και αδικίας δεν επιτρέπουν μείωση της καταστολής παρά μόνο βραχυπρόθεσμα, όσο διαρκεί η μετεκλογική ευφορία. Για να συνεχίσει τη μνημονιακή πολιτική πρέπει και η τωρινή κυβέρνηση να τσακίσει λαϊκές ελευθερίες και δικαιώματα, ανοίγοντας έτσι δρόμο στην Ακροδεξιά. Τα ΜΑΤ δεν τα κράτησε για πλάκα. Κι αν κάτι έδειξε η 25η Μαρτίου είναι ότι, όποιο δρόμο και αν πάρει, θα προσπαθήσει να σταθεί καλλιεργώντας τον εθνικισμό. Ο Τζέιμς Πέτρας και η Ιβ Σμιθ του Νέικεντ Καπίταλισμ, αλλά και ντόπιοι αναλυτές, συμφωνούν με την εκτίμηση ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ έχει ήδη επιλέξει τη μνημονιακή οδό· μάλιστα, κατά τον πρώτο, τούτη η επιλογή απειλεί να σβήσει την Αριστερά στην Ελλάδα για μια ολόκληρη γενιά. Σύντομα θα ξέρουμε οριστικά. Φυσικά η μοίρα της Αριστεράς δεν εξαρτάται αποκλειστικά από τις εμπνεύσεις των αρχηγών της, αλλά το ενδεχόμενο της στρατηγικής ήττας υπάρχει αν η ανοησία των ηγετών συναντήσει την απάθεια των μαζών.

Εμείς, με τις μικρές μας δυνάμεις, τι κάνουμε; Κάτι πολύ σημαντικό το έχουμε ήδη πετύχει. Επιβιώνοντας, δυναμώνοντας και διατηρώντας την αυτονομία μας τα χρόνια της κρίσης εδραιώσαμε τον τρίτο πόλο της Αριστεράς, που ενοχλεί δυσανάλογα προς την εκλογική μας ισχύτητα τους καπιταλιστές αλλά και τις ηγεσίες του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ. Το μεταβατικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ, όσο κι αν παραμένει στοιχειώδες, επηρεάζει τις συζητήσεις στην υπόλοιπη Αριστερά κι ακόμη παραπέρα. Διαγραφή του χρέους, απαλλαγή από τη δικτατορία της ΕΚΤ, κοινωνικοποίηση των τραπεζών, εργατικός έλεγχος και μαζική κινητοποίηση – όλα αυτά είναι ζητήματα που θα έρθουν στο προσκήνιο σύντομα, όποια πορεία και αν επιλέξει η κυβέρνηση. Η κρίσιμη μάζα που απέκτησε ο αντικαπιταλιστικός πόλος, πολύτιμη, πρώτη φορά μάς επιτρέπει να παρεμβαίνουμε σε πανελλήνια κλίμακα και σε κάθε λογής χώρους. Κατακτώντας θέσεις στα συνδικάτα και στην αυτοδιοίκηση, ριζώνοντας όπου μπορούμε στις γειτονιές, δυναμώνοντας και συντονίζοντας τα κοινωνικά κινήματα, οργανώνοντας τον μαχητικό αντιφασισμό, κινητοποιώντας τη νεολαία, ζυμώνοντας τις ιδέες μας σε μαζικές συγκεντρώσεις και στο ίντερνετ. Ο κόσμος πλέον ξέρει ότι υπάρχουμε, συχνά αναγνωρίζει ότι οι θέσεις μας δικαιώνονται, και μας ακούει προσεκτικά.

Αν η υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ στην τρόικα επικυρωθεί και η παραλυτική αναμονή του κόσμου λήξει, όλοι αυτοί οι χώροι θα γίνουν εστίες αντεπίθεσης. Τα βασικά της στοιχεία περιγράφονται εύστοχα στην πρόσφατη απόφαση του Κεντρικού Συντονιστικού, που προτείνει μια μετωπική τακτική «από κάτω» όσο και «από πάνω». Αν δείξουμε εξωστρέφεια, μπορούμε σε σημαντικά ζητήματα να ορίσουμε την ατζέντα. Πρέπει όμως να έχουμε έτοιμο ένα σαφές και κατανοητό μήνυμα, που να συσπειρώνει ευρύτατα. Μολονότι το μεταβατικό μας πρόγραμμα αποτελεί ολότητα, και κάθε του στοιχείο συνδέεται αδιάσπαστα με τα άλλα, ίσως στις σημερινές συνθήκες η πίεσή μας πρέπει να επικεντρωθεί σε δυο βασικά σημεία, στο χρέος και την ανεργία. Πάνω σ' αυτά μπορούν να στηθούν οι μοχλοί της ανατροπής.

Πηγή: ΠΡΙΝ